

UNA ELEGIA PER NOSALTRES

Si no fos per la nostra
mesquina egolatria,
que gairebé no ens deixa veure mai més enllà de nosaltres
i de les nostres esquistades dèries, no podríem pas viure enmig del sofriment i de la
pena
que en tot moment i a tot arreu es manifesten,

com el dolor que es viu als hospitals, amb víctimes diàries de totes les edats i
circumstàncies, des dels infants sense dret a més vida
fins als vells desnonats de ser-hi,
passant per tota mena de malalts i malalties,
tant cròniques com crítiques, amb pacients forçats a viure entre el neguit i l'esperança i
d'altres abocats a la imminència, sense oblidar l'angoixa dels que esperen
veure els seus símptomes plasmats en diagnòstic,
una guerra enquistada,
silenciada, sense treves ni armistícies;

o com el drama humà dels que no tenen
on viure
ni de què viure,
tractats com a recursos inservibles pel sistema;

o com la infàmia dels camps de refugiats on s'apleguen
els fugitius de tants i tants conflictes,
—fam, guerra, persecució—, gent sense cap més perspectiva
que habitar la misèria, sense cap dret que els reconegui que existeixen,
un camps regits només pels interessos miserables
dels poderosos,
que els utilitzen com una amenaça al benestar dels que sovint també malviuen
embadalits per la falsa brillantor de l'opulència, camps que no són més que presons a
cel obert, no-llocs que no recull cap mapa,
plens de gent deslocalitzada,
desnonada de pertinença;

o com l'atàvic acarnissament, sovint silenciats, contra les minories:
sotmeses, perseguides, massacrades,
geoestràtegicament sacrificades;

o com l'ultratge a la dignitat humana de l'explotació de l'home
per l'home,
que trenca tota solidaritat d'espècie,
amb tota la llarga cadena
d'abusos i d'humiliacions, com si no hi hagués cap altra manera

d'organitzar la vida,
un diabòlic joc de nines russes
en què el més fort fagocita el més dèbil, el més vulnerable,
que sovint s'ha de vendre fins a l'esclavatge
per sobreviure, encara
que sàpiga que no té expectatives de sortir-ne,
l'abjecte crueltat d'un món regit pels interessos dels més forts on el terme *alliberament*,
encén l'alarma
que engega la repressió més implacable en què no importen
les víctimes, sinó tan sols la preservació de guanys i privilegis, la ignomínia d'un món
on les paraules
planificació i *redistribució* han quedat proscrietes
com a delictes contra la propietat, aquesta apropiació de la naturalesa
—de l'aire i de la terra, del foc i de l'aigua—,
que, per més lleis que s'aprovin per emparar-la, és en realitat potser el delicte
més greu comès mai contra
la humanitat tot al llarg de la història;

o com la sobreexplotació enfollida del nostra sol hàbitat, l'acció d'una espècie
destarotada
d'ambició que destrueix el seu sol lloc on viure i que ens recorda
la faula que s'explica
de la granota i l'escorpí, en què l'escorpí, que no pot controlar els seus propis
impulsos, som nosaltres;
o com tot el calvari
que ha de recórrer qui pateix mancances
de cos o ment segregadores;
o com el pertorbat sotmetiment de tants infants a tota mena d'indefensions
estremidores,
tan pròxim a la bàrbara imposició genèrica de mig món sobre l'altre mig simplement
per la força bruta, elevada a virtut de mascle;

o com l'horror latent i no latent d'aquells que creuen
que la complexitat de la vida es resol liquidant l'altre:
kuklusklans i holocaustos.

La llista de desesperances és extensa,
però concreta, fins i tot repetitiva
—abandó, soledat, exclusió—,
tot i que les desesperances mudin d'aparença.
En canvi, la contrària tan sols és una llista de miratges.

Torno al començament, en què parlava
d'egolatria i la titllava de mesquina, perquè si no fos pel nostre
ridícul narcisisme,
que ens cega els sentiments amb succedanis de mal creure, però que ens són útils
per sobreviure enmig de tant crim i de tanta violència, de tanta aflicció pertot arreu on

mires
—*Narcissismo! sola forza
consolatoria, sola salvezza!*¹—,
veuríem sense ni un gram d'esperança
que el món sencer no és més que un esput de sang d'un Déu greument malalt després
de sis jornades
de Gènesi febril. Qui sap si l'infinit n'és el cadàver.

Una elegia per nosaltres.

© Carles Camps Mundó
XI/XII-2022

¹ Pier Paolo Pasolini, *Poesia in forma di rosa*, "La realt ".